

[Simonsen.]

ordning gennemføres, vil formuefordelingen i den statistik, som regeringen anvender, og som hr. Erik Andersen (Fr.borg amt) citerede for lidt siden, ikke bliver ændret med én eneste procent, for den statistik indeholder jo ikke de kollektivt ejede enheder, og lønmodtagerne skal ikke opføre deres fondsbeviser på selvangivelsen. Man må vel også nok sige, at regeringen omgås tallene for formuestigningerne en smule letsindigt, når 50 pct. af formuevæksten i de sidste 4 år er tilfaldet parcelhusejerne, som dog fortrinsvis er lønmodtagere, og det kun er 5 pct. af væksten, der i samme periode er sket inden for industrien.

Vi må således fastslå, at forslaget er til skade for virksomhederne uden at være til gavn for lønmodtagerne, ligesom jo f. eks. pensionisterne via skatter og prisforhøjelser kommer til at betale bidrag, uden at de på nogen måde overhovedet er involveret i denne sag.

Man taler om økonomisk demokrati, men det mest demokratiske er nu nok, at hver enkelt selv får lov at bestemme over sin egen økonomi. Vi ønsker at fastholde lønmodtagernes frie dispositionsret over deres indtjening, hvad den skal anvendes til eller investeres i; det er dybest set et spørgsmål om individets rettigheder kontra kollektivets rettigheder.

Indkomstudjævningsprincippet er en af de ingredienser, som måske ikke er kommet tilstrækkelig stærkt frem i den almindelige debat. Men er man tilhænger af dette princip — det er vi ikke — turde man nok sige, at skatteskalaen var en væsentlig enklere metode. Efter den løbende diskussion om skattetrykket for den almindelige lønmodtagerindkomst er det vel just ikke udjævning blandt disse, der er brug for.

Hvad kommer så hele dette maskineri til at koste? Ja, det er ikke foruroligende, siger regeringen. Med de mange udviklede principper savner denne påstand nu nok nærmere beviser. Når man tager i betragtning, at den samme påstand gjorde sig gældende, da man i sin tid indførte kildeskatten her i landet, tror jeg nok, vi med rette kan nære den dybeste skepsis.

Den skarpe kritik, som vi her har fremført mod regeringens forslag, har selvsagt

sin baggrund i de kolossalt mange skævheder, som regeringens forslag er behæftet med, men også i den måde, hvorpå regeringen søger at presse et system ned over det danske samfund: et forslag, som befolkningen ikke har bedt om, et forslag, som vil være et helt uoverskueligt eksperiment med et af verdens rigeste og bedste samfund.

Vor kritik betyder selvsagt ikke, at vi skulle nægte at medvirke til forbedring af de faktorer, som vel er debattens egentlige baggrund, udbredelse af ejendomsretten, fremskaffelse af den nødvendige kapital til erhvervslivets investeringer, andel i den fremtidige kapitaltilvækst og spørgsmålet om medindflydelse og medbestemmelse. Hvad det sidste angår, har vi allerede klart dokumenteret vore intentioner gennem det tidligere nævnte forslag. Hvor det drejer sig om opsparing og udbredelse af ejendomsretten, har vi gennem mange år talt for døve øren hos skiftende socialdemokratiske regeringer.

I forrige folketingssamling fremsatte det konservative folkeparti eksempelvis et forslag om, at lønmodtagerne skulle have samme ret til skattefrie henlæggelser af et vist beløb, en regel, som virksomhederne allerede har. Gennem en sådan stimulering af opsparingen er der jo i virkeligheden en reel vej til at skabe interesse for køb af aktier. Det er egentlig besynderligt, at en socialdemokratisk finansminister ikke vil acceptere en sådan ligestilling mellem lønmodtagerne og virksomhederne, ikke mindst når det jo nu af regeringens forslag fremgår, at de indgåede fondsbidrag først skal beskattes den dag, de hæves. Regeringen handler med andre ord ud fra princippet: først ødelægger vi interessen for, at de enkelte selv kan bestemme, om de er interesseret i opsparing, og når man derefter må konstatere, at opsparingen er for ringe, anvendes denne situation til at gennemføre forslag, hvorved den enkeltes dispositionsfrihed sættes ud af spillet.

Det er ikke systemet omkring den frivillige opsparing, der er noget i vejen med, men det er det politiske flertal. Man kunne med god grund pege på, hvordan ejendomsretten på boligområdet jo gennem de senere år er udbredt til mange via muligheden for fradrag af underskud på ejendom. Herigen-